

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΜΑΑΛΟΥΛΕ ΤΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Τό Σάββατον, 21^{ον} Ιουλίου / 3^{ον} Αυγούστου 2019, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου εἰς τόν ἱερόν Ναόν αὐτοῦ, τόν εὕρισκόμενον εἰς τήν κώμην Μααλοῦλε, προάστειον τῆς Ναζαρέτ.

Ὁ Ναός αὐτός ἀνῆκε εἰς Ἀραβόφωνον Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπεν αὐτόν καί τήν ὅλην κώμην Μααλοῦλε, ὅτε τό ἔτος 1948 ἰδρύθη τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ Ναός οὗτος παρέμενεν ἐγκαταλελειμμένος ἕως καί τήν δεκαετίαν τοῦ 1990. Τότε ἐζήτησεν αὐτόν τό Πατριαρχεῖον παρά τοῦ Ἰσραηλινοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἕως τῆς σήμερον βάσιν ἐνταῦθα καί ἔλαβε αὐτόν πάλιν καί συνετήρησε καί ἀνεκαίνισε δαπάναις καί φροντίδι τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως Θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί χρησιμοποιεῖ αὐτόν διὰ λατρευτικᾶς ἐκδηλώσεις κατὰ τήν ἐορτήν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καί κατὰ τήν ἐορτήν τῆς Ἀναλήψεως, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ὡσαύτως τιμᾶται.

Διὰ τήν ἐορτήν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ προεξῆρξε θείας Λειτουργίας μεθεορτίως ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων μετ' Αὐτοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καί τοῦ διακόνου Εὐλογίου, ψαλλόντων καί συμπροσευχομένων Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ.

Πρὸς τοὺς πιστοὺς τούτους ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθής ἡμῖν καί προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 17-18), λέγει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος εἰς τήν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ θεία Χάρις συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἁγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ, τῷ σχετιζομένῳ μετὰ τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ, ἵνα τιμήσωμεν τήν ἐτήσιον ἐορτήν αὐτοῦ.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας διακρίνεται ὅχι μόνον διὰ τό προφητικόν αὐτοῦ ἀξίωμα, ἀλλὰ καί διὰ τόν ἔνθεον ζῆλον, τήν σκληράν ἀσκητικὴν ζωὴν τῆς ἐρήμου καί τήν ἀποστολικὴν δρᾶσιν, τήν ὁποίαν ἀνέπτυξε διὰ τήν καταπολέμησιν τῆς εἰδωλολατρείας, εἰς τήν ὁποίαν εἶχε παρασυρθῇ ὁ λαός τοῦ ἡθικοῦ μονοθεϊσμοῦ,

δηλονότι τῆς Μωσαϊκῆς Θρησκείας. Τό ὄπλον τοῦ Ἡλίου εἰς τήν ἀποστολήν ταύτην ἦτο ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς, ὡς ἰδιαιτέρως ἀναφέρει εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος.

Ἡ προσευχή, καί μάλιστα ἡ νοερά καί ἀδιάλειπτος προσευχή εἶναι τό ἰδιαίτερον γνώρισμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐπετύγχανον τήν ἐμπειρίαν τῆς θεώσεως, δηλονότι τήν θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη μέ τούς μαθητάς καί προφήτας, τούς παρευρεθέντας ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ κατά τήν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δέ ἐμπειρία τῆς θεώσεως ἢ τῆς θεωρίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐπεβεβαιοῦτο τόσον διὰ τῆς ὁράσεως τοῦ ἀκτίστου Θείου φωτός, ὅσον καί διὰ τῆς ἀκοῆς τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος: «Ἡ ὄρασις τῶν προφητῶν ἦτο ἀκοή καί ἡ ἀκοή τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου ὑπό τῶν προφητῶν ἦτο ὄρασις· κατά δέ τόν προφητάνακτα Δαυΐδ, οἱ προφῆται «ἐπεκαλοῦντο τόν Κύριον καί Αὐτός εἰσήκουε αὐτῶν, ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐφύλασσον τά μαρτύρια αὐτοῦ καί τά προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς. Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, σύ ἐπήκουες αὐτῶν· Ὁ Θεός Σὺ εὐίλατος ἐγίνου αὐτοῖς καί ἐκδικῶν ἐπὶ πάντα τά ἐπιτηδεύματα αὐτῶν», (Ψαλμ. 98, 6-8).

Ἐπὶ πλεον ὁ ἀληθὴς Προφήτης, διεκρίνεται ἀπὸ τόν ψευδοπροφήτην ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτος εἶχεν ἐμπειρίαν τοῦ ζῶντος Θεοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀποκαλύψεως καί ὄχι τοῦ Θεοῦ τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ, δηλονότι τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας καί ἐπινοήσεως. Ὁ ἀληθὴς προφήτης εἶναι ὁ δίκαιος τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ψαλμωδός λέγει: «Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη», (Ψαλμ. 96,11). Ἑρμηνεύων τόν ψαλμόν τοῦτον ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει· «πᾶς γάρ εἴ τις ἐστὶν ἀγαθός καί δίκαιος τούτῳ εἰς νοῦν καί καρδίαν τό νοητόν καί θεῖον ἀνατέλλει φῶς».

Τό νοητόν καί θεῖον τοῦτο φῶς τοῦ ἁγίου καί Τριαδικοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖον ἀνέτειλεν εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τοῦ Ἡλιοῦ κατέστησεν αὐτόν ὄργανον τῆς βουλῆς τοῦ Κυρίου καί κήρυκα τῆς ἀληθείας τῆς Θρησκείας, τοῦ ἠθικοῦ μονοθεϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος μονοθεϊσμός κατεπνίγετο ἀπὸ τήν εἰδωλολατρείαν, δηλονότι τήν θρησκείαν τοῦ συγκρητισμοῦ, τῆς μαγείας, τῆς δεισιδαιμονίας καί τοῦ πανθεϊσμοῦ κατά τήν ἐποχὴν αὐτοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ προφητικὴ ἀποστολή, τήν ὁποίαν ἀνέλαβεν ὁ Ἡλίας ἦτο ἡ καταπολέμησις τῶν ψευδοπροφητῶν ἀφ' ἑνός καί ἡ διακήρυξις τοῦ ἀληθινοῦ καί ζῶντος Θεοῦ ἀφ' ἑτέρου. Τοῦτο ἔπραξεν ὁ Ἡλίας οὐχὶ μόνον διὰ τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ λόγου, ἀλλὰ καί δι' ἀποδεικτικῶν καί θαυμαστῶν σημείων, μεταξύ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ ἐπὶ τοῦ Καρμήλου ὅρους κατόπιν προσευχητικῆς αὐτοῦ ἐπικλήσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ κατάβασις πυρός καί κατάκαυσις τοῦ βωμοῦ τῆς ἐσπερινῆς θυσίας τῶν σαρκῶν ἑνός βοός ὡς ἱστορεῖ ἡ ἁγία Γραφή λέγουσα: «καί ἀνεβόησεν Ἡλιοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπε· Κύριε ὁ Θεός Ἀβραάμ καί Ἰσαάκ καί Ἰσραήλ, ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρί, καί γνώτωσαν πᾶς ὁ λαός οὗτος ὅτι σύ εἶ Κύριος ὁ Θεός Ἰσραήλ καί ἐγὼ δοῦλός σός... καί ἔπεσε πῦρ παρά Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καί κατέφαγε τά ὀλοκαυτώματα ... καί ἔπεσε πᾶς ὁ λαός ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καί εἶπον· ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτός ἐστὶν ὁ Θεός». (Βασιλ. Γ' 18, 36-...39)

Ὁ δέ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὁμιλῶν περὶ τοῦ χαρίσματος τῶν προφητῶν λέγει ὅτι: «Οἱ προφῆται γνωρίζουν τήν βουλήν (τό θέλημα) τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ὑπάρχει

έντός Του προαιωνίως, πρίν ακόμη πραγματοποιηθῇ. «Οἱ δέ προφῆται καί τήν ἐν θεῷ πρό τῶν αἰώνων ἐνυπάρχουσαν ἐγνώκασι βουλήν, μήπω ἀποτελεσθεῖσαν».

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἐθεώρουν τόν θεόν Λόγον μή σεσαρκωμένον καί ταυτοχρόνως προέβλεπον καί προεφήτευον τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Χριστοῦ καί ἐθεώρουν τόν σεσαρκωμένον θεόν Λόγον τικτόμενον ἐκ Παρθένου γυναικός ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ. Τήν ἐμπειρίαν ταύτην εἶχε καί ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος ἦτο παρών ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ κατά τήν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς μαρτυροῦν οἱ Εὐαγγελισταί Ματθαῖος, (17, 1-9) καί Μάρκος (9, 2-9) καί ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ θεσβίτης σύν Μωσῇ καθορᾷ, ὃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν καρδία οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον ἐν τῷ θαβώρ, τόν Παντοκράτορα».

«Ἀποδεδειγμένος θεόπτης», δηλονότι κοινωνός γενόμενος τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ὁ Προφήτης ἡμῶν Ἡλίας ἔχει προσέλθει εἰς τήν σύναξιν τῶν ἐκλεκτῶν καί προσφιλῶν τέκνων τοῦ θεοῦ, πού ἔχουν καταγραφῇ πολῖται εἰς τήν Οὐράνιον Ἐκκλησίαν, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «... προσεληλύθατε ... ἐκκλησία πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καί κριτῇ θεῷ πάντων, καί πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων», (Ἑβρ. 12, 22-23).

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ θεσβίτης Ἡλίας ἔχει μεγάλην παρρησίαν πρὸς τόν θεόν, διά τοῦτο καί ἀκούει αὐτοῦ [ὁ θεός]. Ἴδού τί λέγει σχετικῶς ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Χωρητικόν δοχεῖον σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν· ἄγγελον ἐν γῇ πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα καί βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα προφήτης, Ἡλιοῦ καί αἰσχύνης, συγκόπτοντα μαχαίρα ἱερεῖς». Διά τοῦτο ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἰδιαίτερος τιμᾷ καί γεραίρει τήν σεπτήν αὐτοῦ μνήμην.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τόν ζῆλον τόν ἔνθεον, δηλονότι τήν μεγάλην καί σταθεράν αὐτοῦ πίστιν μιμούμενοι, ἱκετεύσωμεν αὐτόν, ἵνα ταῖς προσευχαῖς αὐτοῦ ρύσῃ ἡμᾶς ἀπό πάσης θλίψεως, σωματικῆς καί ψυχικῆς νόσου καί ἀπό πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου (τοῦ πονηροῦ). Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη κέρασμα εἰς τήν ὑπαιρθον ὑπό τήν σκιάν τῶν πεύκων καί τήν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

<https://www.youtube.com/watch?v=RU6nwLhrdrE>